

- 5) จัดให้ผู้เรียนอยู่ในรูปแบบที่ต้องการก่อนที่จะเริ่มอธิบายหรือสาธิตให้ดู
- 6) ถ้าเล่นเกมเป็นหมู่ ควรกำหนดให้เห็นได้ชัดด้วยสัญลักษณ์ต่าง ๆ
- 7) อย่าอธิบายถ้าสามารถสาธิตได้ และอย่าใช้เวลาสาธิตนานเกินไป
- 8) ถ้าเกิดผิดพลาดต้องรีบแก้ไขและเริ่มเกมต่อไปโดยเร็วที่สุด
- 9) ผู้นำเกมต้องเตรียมพร้อมเสมอเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นโดยไม่คาดหวัง
- 10) เปิดโอกาสให้เด็ก ๆ เป็นผู้นำเกมบ้างพร้อมทั้งยอมรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอ

แนะนำต่าง ๆ ในการเล่น

11) ควรปรับปรุงและดัดแปลงเกมบ้างเช่น การเปลี่ยนวิธีการเคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนทิศทาง เป็นต้น

12) มีการประเมินผลในการเล่น

13) การจัดทีมเพื่อเข้าแข่งขันในการเล่นควรจัดให้มีความเหมาะสมตามอายุ ความสามารถ หรือขนาดของร่างกายเพื่อไม่ให้เกิดการโต้เปรียบเสียเปรียบกันมาก

14) ขณะเล่นควรฝึกให้เด็กได้เรียนรู้กฎของความปลอดภัย

15) ในการอธิบายหรืออธิบายเกมควรให้เด็กอยู่ในอิริยาบถที่สบายระหว่างการอธิบาย ในขณะที่หยุดเกมควรให้เด็กนั่งถ้าการอธิบายนั้นยาวควรให้เด็กนั่งบนพื้นหรือที่ใดก็ได้ตามที่เขาต้องการในบริเวณนั้น

16) ต้องคอยระวังเด็กที่จะทำตัวเป็นตัวก่อความ

17) ถ้าเล่นเกมที่ต้องให้ผู้เล่นออกจะต้องมีการเตือน การให้ออกไม่ควรทำให้เกิดความขมขื่น ควรกำหนดว่าจะให้มีการออกเป็นอัตราส่วนเท่าใด และให้ส่วนที่เหลือเป็นผู้ชนะ
สรุปแล้วเทคนิคสำคัญในการเป็นผู้นำเกมควรมีข้อปฏิบัติดังนี้

1) ต้องมีการวางแผนและดำเนินการตามแผนที่วางไว้ เช่น มีคนจำนวนเท่าใด อุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ ลักษณะของกลุ่ม ผู้ร่วมกิจกรรม

2) เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อมที่จะใช้ได้ทันที

3) ผู้นำเกมต้องจำไว้ว่า การสร้างความสนุกสนานให้กับผู้เล่นเป็นสิ่งสำคัญ

4) ผู้นำเกมควรอยู่ในตำแหน่งที่สามารถมองเห็นและได้ยินเสียงซึ่งกันและกันได้อย่าง

ชัดเจน

5) จัดให้ผู้เรียนอยู่ในรูปแบบที่ต้องการก่อนที่จะเริ่มอธิบายหรือสาธิตให้เด็กดู

6) ถ้าเล่นเกมเป็นหมู่ ควรสร้างที่สังเกตให้เห็นได้ชัด เช่น มีแถบสีหรือใส่เสื้อทีม

7) อย่าอธิบายถ้าสามารถสาธิตได้ และอย่าใช้เวลาในการสาธิตนานเกินควรพยายามให้ผู้เล่นได้เข้าร่วมเกมโดยเร็วที่สุด

8) ถ้าเกิดผิดพลาดควรรีบแก้ไขและเริ่มเกมต่อไปโดยเร็ว อย่าชะงักนานเกินควร

9) ยกตัวอย่างปัญหาที่จะเกิดขึ้น และการแก้ปัญหาแล้วเริ่มต่อไป

10) ควรหยุดเล่นเกมก่อนที่ผู้เล่นจะเบื่อหมายความว่าผู้นำเกมควรหยุดเกมในขณะที่ผู้เล่นยังต้องการเล่นเกมนั้นอีก และพร้อมมากขึ้นที่จะเล่นเกมอื่นต่อไป

11) ผู้นำเกมต้องเตรียมพร้อมไปกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นโดยไม่คาดหวังและรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของเขา

12) ควรเปิดโอกาสให้เด็กเป็นผู้นำเกมบ้าง หรืออาจจะเป็นการยอมรับฟังความคิดเห็นของเขา

13) ควรดัดแปลงเกมบ้างเช่นการเปลี่ยนแปลงวิธีการเคลื่อนไหวเส้นทาง เป็นต้น

14) มีการประเมินผลในการเล่นเกมน่ามีปัญหาอย่างไร

15) การจัดทีมเพื่อการเข้าแข่งขันประเภทผลัดเปลี่ยน หรือต่อสู้ ควรจัดให้เหมาะสมตามอายุ ความสามารถหรือขนาดของร่างกาย เพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำหรือได้เปรียบเสียเปรียบกันมาก

16) ในขณะที่เล่นควรฝึกให้เด็กได้เรียนรู้กฎของความปลอดภัยด้วย ผู้นำต้องจำไว้เสมอว่าอุบัติเหตุจะไม่เกิดขึ้นเองโดยไม่มีสาเหตุผู้นำเกมที่ติจำเป็นจะต้องขจัดสาเหตุนั้นเสียก่อน

17) ท่านได้นำเกมประสบความสำเร็จตามแผนที่วางไว้หรือไม่ ควรต่อไปท่านจะทำอย่างไรให้แตกต่างและดีกว่าครั้งนี้เด็ก ๆ พร้อมทั้งจะเล่นหรือเรียนทักษะที่ยากขึ้นไปหรือยัง ความเป็นผู้นำเกมในตัวได้รับการพัฒนาขึ้นบ้างไหม แนวทางนี้จะเป็นข้อคิดสำหรับผู้นำเกม ซึ่งในการสอนเกมนี้ เราถือประโยชน์ที่จะพึงได้จากการเล่นเกมเป็นสื่อกิจกรรม ดังนั้นควรจะได้มีการเน้นถึงสิ่งต่อไปนี้ การเข้มงวดกติกา การแสดงการมีน้ำใจนักกีฬา โดยให้ชนะด้วยชั้นเชิงมิใช่ด้วยเล่ห์เหลี่ยม ยอมรับฝีมือของผู้เล่นเกมทุกคน

ประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์ (2548 : 40) ให้ข้อเสนอแนะถึงหลักในการเลือกและนำเกมมาใช้ ดังนี้

- 1) ความมุ่งหมายในการสอน
- 2) เกมที่เลือกมาต้องเหมาะสมกับอายุ ส่วนสูง และน้ำหนัก
- 3) สถานที่ที่มีการนำเกมไปใช้
- 4) จำนวนคนที่จะเข้าร่วมในเกม
- 5) อุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น จำนวน สภาพ ไม่ควรก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้เล่น
- 6) ผู้นำเกมควรจัดการเล่นให้เหมาะสมกับความสามารถพื้นฐานหรือภูมิหลังของผู้เล่นที่

แตกต่างกันด้วย

3. แนวคิดเกี่ยวกับหลักและวิธีการสอนวิชาพลศึกษา

กระบวนการทางพลศึกษาและกีฬาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านความรู้ และคุณธรรมที่ดีไปพร้อม ๆ กันซึ่งหลักการและวิธีการสอนวิชาพลศึกษาจึงเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอนพลศึกษาเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังคำกล่าวของ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548 : 247) ที่ได้กล่าวว่าหลักและวิธีการสอนวิชาพลศึกษา หมายถึง “หลักการ วิธีการ และกลวิธีต่าง ๆ ในวิชาพลศึกษาที่ครูนำมาใช้เป็นสื่อกลางในการเชื่อมโยงเนื้อหา วิชา กิจกรรม และประสบการณ์ ตลอดจนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในการกระตุ้นให้นักเรียนได้เล่นและร่วมปฏิบัติจริงด้วยตนเองในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ เพื่อให้มีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่ได้วางไว้”

หลักการและวิธีการสอนเหล่านี้ถือเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอน ถ้าครูผู้สอนวิชาพลศึกษาคนใดแม้จะมีความรู้ความสามารถดีสักเพียงใดก็ตาม แต่ถ้ายังขาดซึ่งปัจจัยที่สำคัญนี้ ก็อาจกล่าวได้ว่า โอกาสที่การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของครูคนนั้นจะบรรลุผลตามที่ตั้งใจไว้ นั้นจะมีน้อยมากหรืออาจไม่มีเลย

ดังนั้น ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาทุกคน นอกจากจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในวิชาพลศึกษา และมีทักษะในวิชากิจกรรมพลศึกษาและกีฬาต่าง ๆ อย่างดีแล้ว ยังจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในหลักการและกลวิธีการสอนต่าง ๆ ตลอดจนสามารถนำกลวิธีต่าง ๆ เหล่านี้มาใช้ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ ด้วยตนเองเป็นอย่างดีได้อีกด้วย การเรียนรู้และพัฒนาการของนักเรียนจึงจะบรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ได้วางไว้ได้

วิชาพลศึกษาแม้จะเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญ ในการที่จะพัฒนานักเรียนให้เป็นคนที่สมบูรณ์ตามพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542 และได้มีการบรรจุไว้ในหลักสูตรของโรงเรียนทุกระดับชั้นทั้งในระดับชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษา และชั้นมัธยมศึกษา เช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ ในโรงเรียนตั้งแต่ต้นมาแล้วก็ตาม แต่โดยที่มีลักษณะของวิชาพลศึกษามีความแตกต่างจากวิชาอื่น ๆ ค่อนข้างจะมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านจุดประสงค์ของการเรียนรู้ สาระและเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียนการสอน ดังนั้น จึงทำให้วิชาพลศึกษาต้องมีหลักการและปรัชญาการสอนที่เป็นรายละเอียดของตนเองที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในวิชาอื่น ๆ ตามไปด้วย

หลักการและปรัชญาการสอนวิชาพลศึกษาเบื้องต้นที่จำเป็นและสำคัญที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรจะได้รับรู้และระลึกไว้เสมอเพื่อจะได้นำมาเป็นแนวทางในการเรียนการสอนมีดังต่อไปนี้

1. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาเป็นสื่อ เพื่อให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้หรือได้มีพัฒนาการขึ้น และการที่นักเรียนจะได้มีการเรียนรู้หรือมีพัฒนาการขึ้นตามที่

กล่าวนี้ได้ นั่นก็ด้วยการที่นักเรียนได้มีโอกาสลงมือเล่นหรือปฏิบัติจริงในกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาต่าง ๆ ด้วยตนเองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือ เมื่อนักเรียนได้ลงเล่นกีฬาหรือได้ลงมือปฏิบัติจริงในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ ด้วยตนเองแล้ว นักเรียนจึงจะเกิดการเรียนรู้หรือพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ขึ้นมาดังนี้ คือ

1.1 นักเรียนได้ลงมือเล่นกีฬา จึงทำให้ได้ออกกำลังกายและทำให้มีร่างกายมีความแข็งแรงมากขึ้น

1.2 นักเรียนได้ลงมือเล่นกีฬา จึงทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในวิธีการเล่น และเข้าใจวิธีการที่เกี่ยวกับทักษะกีฬาต่าง ๆ ที่ง่าย ๆ และที่จำเป็นดีขึ้นไป

1.3 นักเรียนได้ลงมือเล่นกีฬา จึงทำให้มีการใช้ทักษะกีฬาและทำให้ได้ฝึกทักษะการกีฬาช่วยทำให้มีทักษะการกีฬาเบื้องต้นที่ง่าย ๆ ดีขึ้นไป

1.4 นักเรียนได้ลงมือเล่นกีฬา จึงทำให้นักเรียนได้มีโอกาสปฏิบัติตามกติกาลเล่นกีฬา และการมีน้ำใจนักกีฬา เป็นผลให้นักเรียนมีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬามากขึ้นไป

1.5 นักเรียนได้ลงเล่นกีฬาด้วยความสนุกสนาน ทำให้นักเรียนได้รู้สึกในความสุขสนุกสนานของการมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬา ทำให้มีความรักและชอบการกีฬา และเห็นคุณค่าเห็นความสำคัญของการกีฬา อยากเล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำทุกวันต่อไปอีกเรื่อย ๆ

พัฒนาการในด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้านตามที่กล่าวนี้เป็นพัฒนาการที่จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันในขณะเดียวกันกับที่นักเรียนได้ลงเล่นกีฬาด้วยตนเองทั้งสิ้น หรือถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เป็นไปตามหลักการเรียนรู้ที่ว่า “เป็นการเรียนรู้ด้วยการกระทำหรือการลงมือปฏิบัติจริง” (Learning by Doing) นั่นเอง

2. สิ่งที่ครูพลศึกษาจะต้องจำไว้ก็คือ ในทุกครั้งหรือทุกคาบชั่วโมงของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาให้นักเรียนได้ลงมือเล่นและปฏิบัติด้วยตนเองจริง ๆ ทุกครั้งหรือทุกคาบชั่วโมงเสมอ เพราะการที่นักเรียนจะมีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่ได้วางไว้ได้ดังได้กล่าวมาแล้วหรือไม่ จะขึ้นอยู่กับว่าได้ลงมือเล่นกีฬาหรือปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญ ดังนั้น ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่ดีและถูกต้อง ครูจึงจำเป็นจะต้องจัดและดำเนินการในการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ลงมือเล่นกีฬาหรือปฏิบัติจริงด้วยตนเองให้มากที่สุดที่จะทำได้

3. เหตุผลที่สำคัญเบื้องต้นอย่างหนึ่งในการจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนตั้งแต่เริ่มแรกนั้นก็เพื่อเป็นการสนองความต้องการในการออกกำลังกายของนักเรียน เพื่อช่วยให้ได้มีสุขภาพที่แข็งแรง มีพละนาถมายที่สมบูรณ์เป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามหลักการที่ว่า ร่างกายของทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายนั้นล้วนต้องการการออกกำลังกาย เพื่อรักษาไว้ซึ่งสุขภาพและสมรรถภาพของร่างกายให้ดีและสมบูรณ์อยู่เสมอ

4. การสอนวิชาพลศึกษาโดยให้นักเรียนได้ออกกำลังกายเพื่อสนองความต้องการของ

ร่างกายตามที่ได้กล่าวมาแล้ว นักเรียนยังจะได้ มีความรู้และเข้าใจในวิธีการเล่นกีฬาและกติกาการเล่นต่าง ๆ มีทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ ในการกีฬาสามารถนำไปเล่นในเวลาว่างตามอัธยาศัยของตนเองได้ มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา และ เห็นคุณค่า มีความรัก และมีเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายอีกด้วย

5. มาตรฐานการเรียนรู้ที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละสาระของกลุ่มวิชาสุขศึกษา และพลศึกษาตามที่ได้วางไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 นั้น คือ เป็นจุดหมายที่มุ่งให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้งใน (1) ด้านสมรรถภาพทางกาย (2) ด้านทักษะการกีฬา (3) ด้านความรู้ความเข้าใจในวิชาพลศึกษา (4) ด้านคุณธรรม เช่น การมีน้ำใจนักกีฬา และ (5) ด้านเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย ดังนั้น การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรของกลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษาจึงเป็นการเรียนการสอนที่มุ่งเพื่อให้นักเรียนได้มีพัฒนาการในทุก ๆ ด้านพร้อม ๆ กัน

6. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่สอนเพื่อให้นักเรียนมีทั้งความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ในทุก ๆ ด้าน

ดังนั้น ทุกครั้งของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาครูจึงจะต้องจัดกิจกรรม จัดบรรยากาศ และวิธีการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะ มีความรู้ความเข้าใจ มีเจตคติที่ดีเพียงพอ ที่จะทำให้นักเรียนได้มีความผูกพันกับวิชาพลศึกษา และนำผลการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่ได้เรียนไปแล้วนั้นไปใช้ในชีวิตจริง ๆ ให้ได้ทุกครั้งไปด้วย

7. หลักการและอุดมคติของการพลศึกษาที่สำคัญอย่างหนึ่งนั้น คือ การพัฒนาคนเพื่อความเป็นคนที่สมบูรณ์ในสังคมที่มีชีวิตอยู่ เช่น การเป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง มีสุขภาพสมบูรณ์ มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และมีอารมณ์หนักแน่นมั่นคง

8. จุดประสงค์การเรียนรู้ทางด้านทักษะการกีฬาในช่วงหรือคาบการเรียนวิชาพลศึกษาทั้งในระดับชั้นประถมศึกษาและในระดับชั้นมัธยมศึกษา นั้น เป็นกระบวนการเรียนการสอน ที่มุ่งเพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะทางด้านกีฬาให้สามารถนำไปใช้เวลาว่างตามอัธยาศัยของตนเองเท่านั้นไม่ใช่เพื่อให้เล่นกีฬาเก่งให้มาก ๆ ตามที่มักเข้าใจกัน ดังนั้น การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในแต่ละครั้ง ครูจึงควรนำเฉพาะทักษะที่จำเป็นและที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถนำกีฬานั้นไปใช้เวลาว่างได้เท่านั้นมาสอน สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการที่จะเล่นเก่งในกีฬานั้นชนิดใดชนิดหนึ่งให้มาก ๆ เป็นพิเศษนั้น ควรจะเป็นการเรียนหรือฝึกนอกเวลาเรียนต่างหาก หรือจัดให้มีการเรียนการสอนภายหลังจากนักเรียนทุกคนในชั้นเรียนได้เรียนและมีทักษะที่จำเป็นต่าง ๆ และสามารถเล่นกีฬานั้น ๆ ได้ดีหมดทุกคนแล้วเท่านั้น

9. จุดประสงค์การเรียนรู้สำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาทางด้านทักษะ อาจ จะ มุ่งเน้นการเรียนในด้านทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นทั่ว ๆ ไป และทักษะพื้นฐานของการกีฬาเพื่อเตรียมพร้อมให้นักเรียนนำไปใช้ในการเล่นเกมมูลฐาน และเกมที่จะนำไปสู่การเล่นกีฬาใหญ่ตามระดับความสามารถของนักเรียนแต่ละวัยได้ต่อไปเป็นสำคัญ

10. การเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะต่างๆ ทั้งทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและทักษะการกีฬา ควรจะเริ่มให้นักเรียนได้เรียนหรือฝึกหัดตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครองนักเรียน และครูล้วนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากในการที่จะพัฒนาทักษะเบื้องต้นให้มีขึ้นในตัวเด็กเหล่านั้น

11. การเปิดโอกาสให้เด็กเล็กๆ ได้มีการพัฒนาในทักษะเบื้องต้นต่างๆ ในระยะแรกๆ ควรให้เป็นไปตามธรรมชาติของเด็กเป็นสำคัญ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ควรจะให้เป็นไปด้วยความสนุกสนาน ไม่ควรทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณบังคับ มิฉะนั้นแล้วเด็กจะเกิดความเบื่อหน่ายหรือต่อต้านในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ ได้

12. ในการเรียนการสอนแต่ละครั้งครูควรให้นักเรียนมีความเข้าใจในจุดประสงค์การเรียนรู้โดยชัดเจนด้วย ทั้งนี้เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนได้ทราบว่า ในการเรียนการสอนในครั้งนั้นๆ ครูมีความคาดหวังอะไรจากนักเรียน เป็นการช่วยให้นักเรียนได้ใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรองหาหนทางว่าจะทำอย่างไรจึงจะสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่ครูได้คาดหวังไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการเรียนเกี่ยวกับทักษะการกีฬานั้น

13. การเรียนรู้ของนักเรียนนั้นจะขึ้นอยู่กับความพร้อมทั้งด้านร่างกาย และจิตใจของนักเรียนด้วย คือ ทางด้านร่างกายของนักเรียนเองก็อยู่ในสภาพที่จะเคลื่อนไหวในกิจกรรมต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น มีกำลังร่างกายที่แข็งแรง มีสุขภาพดี ส่วนทางด้านจิตใจนั้นนักเรียนมีใจจ่อจรั้งที่จะเรียน สามารถจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเคลื่อนไหวหรือการกีฬาต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจการเรียนรู้จึงเกิดขึ้น

14. การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่จะช่วยให้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้นั้น ควรจะมุ่งเน้นที่การจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ลงมือเล่นและมีส่วนร่วมในสภาพการณ์ของเกมและกีฬานั้นด้วยความสนุกสนานควบคู่กันไปด้วยให้มาก ๆ คือ แทนที่จะเน้นการแยกทักษะมาฝึกให้ถูกต้องดีเป็นอย่างไร เพียงอย่างเดียวหมดทุกอย่างเสียก่อน แล้วจึงจะเล่นเกมได้ เพราะการกระทำเช่นนี้อาจจะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และในขณะที่เดียวกันนักเรียนก็ไม่มีโอกาสเรียนรู้ในพฤติกรรมอื่นๆ ที่ควรจะมีในระหว่างกระบวนการเรียนการสอนนั้นๆ ด้วย ทักษะกีฬาบางอย่างอาจจะมี ความจำเป็นที่นักเรียนควรจะได้มีการฝึกซ้อมก่อนบ้างตามสมควร แต่เมื่อสามารถปฏิบัติได้ดีพอสมควรแล้วก็ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เล่นเกมหรือกีฬาประเภทนั้นควบคู่ไปได้ด้วยเลย

15. การเล่นเกมและกีฬาด้วยความสนุกสนานตามสภาพจริงในเวลาเรียนปกตินั้นจะมีผลประโยชน์เกิดขึ้นแก่นักเรียนทันทีทันใดโดยตรงพร้อมๆ กันหลายประการด้วยกันในขณะที่นักเรียนได้เล่นเกมหรือกีฬานั้นไป ก็จะทำให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการในด้านต่างๆ พร้อมๆ กันในหลายๆ ประการ ดังนั้น การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาครูจึงเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยการให้นักเรียนมีส่วนร่วมในสภาพการณ์ของการเล่นเกมหรือกีฬานั้นจริงๆ มากกว่าที่จะเน้นที่แบบฝึกทักษะเพียงอย่างเดียว

16. การสอนวิชาพลศึกษาที่ดีและที่จะบรรลุผลตามที่ใฝ่ฝันไว้ นั้น จะต้องเป็นการสอนที่มีการใช้หลักการทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาเป็นแนวทางในการสอนด้วยเสมอทั้งนี้เพราะว่า วิทยาศาสตร์การกีฬาจะช่วยบอกให้เราทราบว่า การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่จะทำให้บรรลุผลดี นั้นควรจะมีหลักการในการสอนนักเรียนในแต่ละระดับนั้นอย่างไร

17. สำหรับวิชาจิตวิทยาการกีฬา จะช่วยบอกให้รู้ว่าควรจะใช้วิธีการเรียนการสอนอะไร และมีหลักการในการเรียนการสอนอย่างไร จึงจะทำให้นักเรียนได้มีความเข้าใจ มีทักษะในการเล่นหรือกีฬาได้ง่าย และในขณะที่เดียวกันนักเรียนก็มีความเข้าใจ มีความรักในการเล่นกีฬา และไม่มี ความเบื่อหน่าย แล้ววิชาพลศึกษาก็จะนำหลักการทางจิตวิทยาการกีฬามาใช้เป็นหลัก และเป็นแนวทางในการเรียนการสอนกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายเหล่านั้นต่อไป

18. ในปัจจุบันนี้ได้มีการศึกษาค้นคว้าทำให้มีความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาในด้านต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้อย่างมากมาย เช่น ในด้านสรีรวิทยาการกีฬา จิตวิทยาการกีฬา สังคมวิทยาการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา โภชนาการการกีฬา กลศาสตร์ทางการศึกษา และอื่น ๆ อีกเป็นอันมาก ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาทุกคนจึงควรจะได้ศึกษาหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์การกีฬาต่าง ๆ เหล่านี้มาใช้เป็นแนวทางในการเรียนการสอนด้วยทุกครั้ง

19. ทำนองและเนื้อร้องเพลงกราวกีฬาที่เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี หรือที่รู้จักดีในนามของ "ครูเทพ" ได้ร้อยกรองไว้เป็นเวลานานมาเกือบหนึ่งร้อยปีมาแล้วนั้น นับว่าเป็นทำนองที่มีความเข้าใจ พร้อมทั้งได้สรุปคุณค่าของการเล่นกีฬาหรือการพลศึกษาไว้ในเนื้อร้องไว้อย่างรวบรัด ชัดเจน มีความหมายลึกซึ้ง ดังนั้น ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจึงควรจะได้ใช้ประโยชน์และคุณค่าของทำนองและเนื้อร้องเพลงดังกล่าวนี้ช่วยในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาจึงควรจะได้ใช้ประโยชน์และคุณค่าของทำนองและเนื้อร้องเพลงดังกล่าวนี้ช่วยให้การเรียนการสอนพลศึกษาได้บรรลุผลดียิ่งขึ้น เพราะทำนองและเนื้อร้องของเพลงกราวกีฬานี้จะช่วยในการเรียนการสอนได้ มีความครึกครื้น สนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย และในขณะที่เดียวกันก็ช่วยให้นักเรียนเข้าใจในความหมายและคุณค่าของการเล่นกีฬาได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

20. การเรียนการสอนที่จะได้ผลดีนั้น คือการที่ผู้เรียนมีความสุขและความพอใจในประสบการณ์และผลที่เกิดขึ้นจากการเรียน ทั้งนี้โดยหลักของจิตวิทยาการกีฬาที่ว่า นักเรียนจะชอบเรียนหรือชอบเล่นกีฬาหรือฝึกหัดในกีฬาที่ตนเองมีประสบการณ์ที่ดี เช่น สามารถทำได้ดี มีความสำเร็จในกีฬานั้น ๆ เสมอ ในขณะที่เดียวกันก็ขาดความสนใจหรืออยากจะเรียนหรือเล่นในกิจกรรมหรือกีฬาที่ตนเองมีหรือได้รับประสบการณ์ที่ไม่ดีนั้นมาก่อน ดังนั้น เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นได้ผลดียิ่งขึ้น ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรจะนำหลักจิตวิทยาการกีฬานี้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนด้วย คือ ในการเรียนการสอนทุกครั้ง ครูควรจะต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนสามารถเรียนได้ ทำได้ มีความสำเร็จในการเรียนและมีความสุขสนุกสนานในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือกีฬาที่สอนนั้นอย่างทั่วถึงตามอัธยาศัยของตนเองเสมอ

21. วิธีการสอนวิชาพลศึกษามีหลายแบบและหลายวิธีด้วยกัน ครูจึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช่วิธีการสอนหลาย ๆ วิธีเพื่อช่วยให้การสอนนั้นสามารถบรรลุจุดประสงค์ในหลาย ๆ ด้านเหล่านั้นไปพร้อมกันด้วย

22. การเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้นครูกำหนดเวลาการเรียนการสอนและมีการกระจายเวลาในการเรียนการสอนให้มีความพอเหมาะพอดีด้วย ตัวอย่างเช่น การเรียนสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที จะมีการเรียนรู้ดีกว่าสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ๆ ละ 150 นาทีติดต่อกัน ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าการที่นักเรียนใช้ระยะเวลาในการเรียนเพียงสั้น ๆ นับเป็นระยะเวลาที่ร่างกายและจิตใจยังไม่เหนื่อยอ่อนจึงสามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลาที่สั้น ๆ นั้น และการที่ได้มีโอกาสมาเรียนบ่อย ๆ ครั้งคือสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใกล้จะลิม และรื้อฟื้นความลิมได้บ่อยและเร็วขึ้น ก่อนที่จะลิมจนหลุดหายไป

23. ในการสอนนักเรียน ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างของอัตราการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนด้วย อัตราความเร็วของการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในความสามารถของการเรียนรู้ทางด้านทักษะของนักเรียนนั้น มักจะมีความแตกต่างกันในระหว่างบุคคลเป็นอันมาก คือจะมีความแตกต่างกันทั้งในด้านระยะเวลาการเรียนและในระดับความยากง่ายของทักษะต่าง ๆ ตลอดทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจด้วย

24. ในการสอนทักษะให้ได้ผลดีนั้น ครูควรอธิบายและสาธิตให้นักเรียนเห็นทักษะที่จะสอนนั้นในภาพรวมเสียก่อน เมื่อนักเรียนได้เห็นภาพรวมของทักษะนั้นแล้ว จึงทำการแยกแยะให้นักเรียนเห็นในสิ่งปลีกย่อยเป็นส่วน ๆ ต่อไป เช่น ในการสอนทักษะเกี่ยวกับการตีลูกโด่งด้วยวิธีการตีแบบหน้ามือในกีฬาแบดมินตัน ครูควรอธิบายและสาธิตการตีลูกหน้ามือให้นักเรียนได้เห็นเป็นภาพรวมก่อนเสร็จแล้วจึงค่อยมาแยกแยะให้เห็นตำแหน่งของเท้า ตำแหน่งของหัวไม้ แรกเกิด ตำแหน่งของมือ ตำแหน่งของลำตัว และตำแหน่งของข้อศอก เป็นต้น การกระทำและเริ่มต้นด้วยวิธีนี้จะทำให้นักเรียนได้มีความเข้าใจดีขึ้น

25. วิธีการเรียนที่ถูกต้องนั้นผู้เรียนควรจะได้ฝึกหัดหรือปฏิบัติในวิธีการที่ถูกต้องควบคู่ไปกับความเข้าใจในสิ่งที่เรียนนั้นด้วย การที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองนั้นก็เท่ากับว่านักเรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้นั้นไปทดลองดูด้วยการฝึก หรือด้วยการนำไปใช้ในสภาพการณ์จริง ได้ผลดีหรือไม่ดี มากน้อยแค่ไหนก็จะได้นำมาศึกษา วิเคราะห์เพื่อแก้ไขใหม่ให้ดีขึ้นต่อไป ด้วยเหตุนี้การลงมือเล่นและการลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองในวิชาพลศึกษา จึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญควบคู่กันไปกับการเรียนการสอนเสมอ

26. ในการลงมือเล่นหรือในการลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองนั้น เพื่อให้นักเรียนได้ทราบสภาพภาพของตนเอง ครูควรจะแจ้งให้นักเรียนได้ทราบเป็นระยะ ๆ ถึงผลของการเรียนของนักเรียนแต่ละคนด้วย การที่นักเรียนได้ทราบผลของการเรียนของตนเองนั้น อาจจะช่วยให้นักเรียนได้มีความพยายามและกำลังใจในการที่จะตั้งใจเรียนให้มากขึ้นและผลการเรียนดีก็จะตามมา

27. เพื่อให้สอดคล้องกับร่างกายและจิตใจของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นหรือในแต่ละวัย และเพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลดียิ่งขึ้นในการเลือกและจัดกิจกรรมหรือชนิดของกีฬาเพื่อมาสอนนักเรียนนั้น ครูควรจะได้ใช้หลักการของสรีรวิทยาการกีฬาเป็นแนวทางในการเลือกและจัดกิจกรรมทุกครั้งที่มีการเรียนการสอน เพราะกิจกรรมหรือกีฬาแต่ละอย่างนั้นก็มีผลต่อร่างกายและจิตใจของนักเรียนแต่ละวัยแตกต่างกันไป

28. แรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามาก ในการเรียนวิชาพลศึกษา ถ้านักเรียนมีแรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจมาก ผลการเรียนจะดีขึ้นตามด้วย

29. ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น ครูผู้สอนควรจะระลึกไว้เสมอว่า ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนนั้นมีความสัมพันธ์กันกับความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนมาก คือ ถ้านักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนมาก ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนก็จะมากตามด้วย การสอนได้บรรลุผลดีตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ไว้ไว้ ก่ออื่นครูผู้สอนควรจัดสภาพการณ์ของการเรียนการสอนให้มีบรรยากาศที่นักเรียนมีความตื่นตัว มีความสนุกสนาน อยากจะเรียนหรืออยากจะมีส่วนร่วมตลอดเวลาด้วย เช่น เริ่มตั้งแต่การจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับความต้องการ ความสามารถ และความสนใจของนักเรียน มีการเตรียมสถานที่และอุปกรณ์การเรียนการสอน ทำให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมด้วยความสนุกสนานได้อย่างทั่วถึงกัน ครูผู้สอนก็สามารถที่จะช่วยเหลือแนะนำนักเรียนได้อย่างทั่วถึงกันและด้วยความเป็นกันเอง เป็นต้น

30. หลักการที่สำคัญในตอนสุดท้ายที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาจะลืมไม่ได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่ดีนั้น จะต้องมีการวัดผลเพื่อประเมินดูว่า การเรียนการสอนนั้นได้บรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้หรือไม่อย่างน้อยเพียงใดด้วยเสมอ ดังนั้นในการที่ครูจะวัดเพื่อประเมินผลการเรียน หรือในการวัดผลเพื่อให้คะแนนนักเรียน ครูก็ควรจะทำ การวัดและประเมินผลการเรียนนั้นด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามหลักการของวิชาพลศึกษาและมีความยุติธรรมแก่นักเรียนทุกๆ คนด้วย

3.1 หลักและวิธีการสอนทางพลศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการกีฬา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548 : 288) ได้กล่าวว่าหลักและวิธีการสอนทางพลศึกษานั้นมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูพลศึกษาควรจะได้รู้และระลึกไว้เสมอเพื่อจะได้นำมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งในกรณีที่การเรียนการสอนทางพลศึกษานั้นเป็นการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการกีฬาให้กับนักเรียนโดยเฉพาะ ครูพลศึกษาควรจะใช้หลักการที่สำคัญต่อไปนี้เป็นแนวทาง คือ

1. การสอนทักษะการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ทั้งทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและทักษะการกีฬาดังได้กล่าวมาแล้วว่า วัยเด็กเป็นวัยที่อยู่ในระยะที่ง่ายต่อการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะการกีฬามากที่สุด ดังนั้น ถ้าเป็นไปได้การสอนทักษะกีฬานั้นควรจะสอนเมื่อยังอยู่ในวัยที่เด็กยังมีอายุน้อย โดยเริ่มให้เด็กได้มีโอกาสเคลื่อนไหวในกิจกรรมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นต่าง ๆ ด้วยท่าทางที่มีการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้เป็นไปตามธรรมชาติก่อน การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ

ของร่างกายตามธรรมชาติเหล่านี้ ต่อไปนี้จะนำมาซึ่งการมีทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นอันเป็นทักษะที่นำไปสู่การกีฬาต่างๆ โอกาสต่อไป

2. การเรียนทักษะที่จะได้ผลดี ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกหัดในใจด้วย โดยให้นักเรียนได้ทบทวน วิเคราะห์ทักษะที่เรียนไปแล้วในใจพร้อมกับการมีจินตนาการเคลื่อนไหวในทักษะนั้นๆ ในใจไปด้วยการที่นักเรียนได้ฝึกหัดคิดและจินตนาการในการเคลื่อนไหวทักษะนั้นจะช่วยให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้และปฏิบัติในทักษะนั้นได้ดีขึ้น

3. การเรียนรู้เกี่ยวกับทักษะการกีฬาก็เช่นเดียวกันกับการเรียนรู้อย่างอื่น ๆ คือการใช้เสริมในทางบวก เช่น การชมเชยหรือการให้รางวัลจะทำให้ นักเรียนได้เรียนรู้และได้มีทักษะกีฬาที่รวดเร็วยิ่งขึ้น ดังนั้น การสอนการเรียนทักษะการกีฬาแต่ละครั้งควรจะหลีกเลี่ยงการตำหนิหรือการทำโทษให้มากขึ้น

4. การเรียนรู้ทักษะการกีฬานั้น ถ้าหากว่าต้องการให้ทักษะกีฬานั้นได้คงอยู่เป็นระยะเวลาอันยาวนานครูควรจะให้ นักเรียนได้มีการเรียนรู้หรือได้ฝึกจนกระทั่งถึงจุดหนึ่งที่นักเรียนสามารถทำได้โดยอัตโนมัติ การเรียนรู้ทักษะกีฬาที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้โดยอัตโนมัติมากเพียงใด คุณภาพของทักษะก็จะมีมากและอยู่ได้เป็นระยะเวลาอันต่อไปอีกมากเท่านั้น

5. การเรียนรู้ทักษะกีฬาอย่างหนึ่งอย่างใด ก็จะเป็นการเรียนรู้ในทักษะกีฬานั้นๆ การเรียนรู้จะไม่มี ความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ในทักษะกีฬาอย่างอื่น ถ้าต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะกีฬาอย่างอื่นครูก็ต้องจัดประสบการณ์อย่างอื่นให้นักเรียนได้เรียนรู้ในทักษะกีฬาอื่นอีกต่างหาก

6. การเรียนรู้ทักษะกีฬาจะดียิ่งขึ้น ถ้าครูจัดสภาพการณ์ของการเรียนรู้ทักษะกีฬานั้นๆ ให้พร้อมที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ นักเรียน เช่น สถานที่ และอุปกรณ์ หรืออื่นๆ เพื่อจะเรียนได้อย่างเพียงพอ นักเรียนสามารถลงเล่นหรือฝึกในกีฬาหรือทักษะนั้นๆ ได้ตลอดเวลา

7. เพื่อเป็นการป้องกันมิให้นักเรียนต้องหวั่นและพะวงกับรายละเอียดปลีกย่อยของทักษะที่เรียนมากเกินไป การเรียนรู้ทักษะกีฬาของนักเรียนในระยะแรกๆ ครูควรจะเน้นที่ความสามารถในการที่จะทำได้มากกว่าในรายละเอียดปลีกย่อย เมื่อนักเรียนสามารถทำได้แล้วจึงค่อยเน้นในคุณภาพและรายละเอียดของทักษะกีฬาต่อไป

8. นักเรียนแต่ละคนมีอัตราการเรียนรู้ในทักษะการกีฬาที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ก็อาจจะเนื่องจากภูมิหลัง ส่วนประกอบของปัจจัยต่างๆ ของร่างกาย และความสามารถในการจินตนาการของนักเรียนแต่ละคน

3.2 หลักในการประเมินผลเพื่อให้คะแนนนักเรียนในวิชาพลศึกษา

วรงค์ดี เพียรชอบ (2548 : 391) กล่าวว่า การประเมินผลวิชาพลศึกษาเพื่อให้คะแนนนักเรียนควรให้เป็นไปตามหลักการของการพลศึกษาโดยต้องมีความยุติธรรมและเป็นประโยชน์แก่นักเรียนในแง่ของการศึกษาได้อย่างแท้จริง การประเมินผลทางพลศึกษานั้น ควรจะได้มีการพิจารณาโดยอาศัยหลักการดังต่อไปนี้ คือ

1. คะแนนที่ให้นักเรียนจะต้องมีความแม่นยำ มีความเชื่อถือได้ มีความเป็นปรนัย โดยสามารถบอกถึงพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในทุกๆ ด้านตามที่ครูได้วางไว้เป็นแนวทางในการเรียนการสอนได้อย่างแท้จริง

2. คะแนนที่ให้นักเรียนนั้นจะต้องเป็นคะแนนที่มีความเป็นไปได้และสอดคล้องกับการพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาโดยตรง มิฉะนั้นแล้วคะแนนที่ให้นั้นจะไม่มี ความเกี่ยวข้องหรือมีความหมายต่อนักเรียนเลยแม้แต่น้อย

3. น้ำหนักของคะแนนที่กำหนดให้ในแต่ละด้านนั้น ควรจะมีความหมาย และมีความสามารถที่จะอธิบายให้นักเรียนและผู้ปกครองมีความเข้าใจในเหตุและผลของการกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละด้านนั้นๆ ได้

4. การให้คะแนนนั้นแม้จะเป็นการประเมินผลเพื่อให้คะแนนด้วยการอิงกลุ่ม หรือการประเมินผลให้คะแนนด้วยการอิงเกณฑ์ ก็ตาม คะแนนนั้นจะต้องสามารถบอกถึงความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่มีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้มากและนักเรียนที่มีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างชัดเจนด้วย คือ นักเรียนที่ได้คะแนนน้อยก็จะเป็นผู้ที่มีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ต่ำตามด้วย

5. คะแนนที่ให้นักเรียนนั้นควรจะเป็นคะแนนที่ได้จากวิธีการวัดและประเมินผลที่ได้จากวิธีการวัดที่มีความประหยัดทั้งในแง่ของค่าใช้จ่าย เวลา บุคลากร และความเป็นไปได้ในสภาพการณ์จริงของโรงเรียนแต่ละแห่งนั้นๆ ด้วย

ในการวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียนนั้น ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับมาตรา ๒๖ ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยคำนึงถึงหลักการดังนี้

1. เน้นกระบวนการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Evaluation) และประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) ครอบคลุมทั้งด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย หรือตามวิสัยทัศน์ของกลุ่ม โดยให้ความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และการ บูรณาการความรู้ความเหมาะสม

2. เน้นการนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของตน และกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตร

3. เน้นการประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายตามสภาพจริง (Authentic learning and Assessment) สะท้อนความสามารถและการแสดงออกของผู้เรียน (Student Performance) อย่างชัดเจน

4. เน้นการบูรณาการการประเมินผลควบคู่ไปกับการเรียนการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยประเมินจากคุณภาพของงานและกระบวนการทำงานของผู้เรียน

5. เน้นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การประเมิน ส่งเสริมให้มีการ

ประเมินตนเอง ประเมินโดยเพื่อนและกลุ่มเพื่อน และประเมินโดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

6. เน้นการประเมินผู้เรียนที่ต้องพิจารณาอย่างครอบคลุมจากพัฒนาของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม และการทดสอบตามความเหมาะสม ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้และระดับชั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2541 : 187 -189) ที่กล่าวถึงการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนทางพลศึกษาด้านทักษะ ดังนี้

เนื่องจากหลักสูตรทางพลศึกษานั้นเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง วิธีการวัดและประเมินจึงควรวัดความสามารถในการทำงาน และการแสดงออกของผู้เรียนภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยวัดทั้งวิธีการ (process) และผลงาน (products) ที่ผู้เรียนกระทำและแสดงออกซึ่งวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้ได้มีหลายอย่างดังนี้

1. การสังเกตพฤติกรรม นิยมใช้ในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า
2. การทดสอบภาคปฏิบัติ เมื่อต้องการวัดทักษะการปฏิบัติให้ผู้เรียนแสดงทักษะนั้น ๆ หรือขั้นตอนการปฏิบัติงานโดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงและวัดว่าผู้เรียนสามารถทำได้ถูกต้องด้วยความคล่องแคล่ว และถูกต้องตามขั้นตอนที่กำหนดไว้
3. การสร้างสถานการณ์จำลอง ใช้เมื่อผู้สอนไม่สามารถนำผู้เรียนไปทดสอบภาคปฏิบัติในสถานการณ์จริงได้ จึงต้องกำหนดสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายคลึงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด
4. เพิ่มสะสมงานเหมาะสำหรับการประเมินในภาพรวมเพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถนำทักษะต่าง ๆ ไปบูรณาการใช้ได้อย่างผสมกลมกลืนเป็นธรรมชาติสอดคล้องกับชีวิตจริง
5. การบันทึกพฤติกรรมการประเมินด้วยวิธีนี้ใช้เมื่อต้องการให้ผู้เรียนบรรยายพฤติกรรมของตนเองและเพื่อนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง หรือการบันทึกเมื่อออกทำงานภาคสนาม (Field trip) โดยให้ผู้เรียนจดบันทึกรายงานความสามารถ ความคิดเห็น ความประทับใจของตนเองและเพื่อนหรือกลุ่ม การให้ผู้เรียนบันทึกพฤติกรรมช่วยฝึกทักษะการเขียนให้แก่ผู้เรียนได้อีกทางหนึ่งด้วย

การประเมินผลผู้เรียนเป็นการประเมินสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการให้คะแนน (grading) การประเมินผลผู้เรียนจะดำเนินไปตามจุดมุ่งหมายของสาระการเรียนรู้ทางพลศึกษาที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านความรู้ เจตคติ ทักษะสมรรถภาพทางกาย และสังคม โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การใช้แบบทดสอบทักษะกีฬา (Sports Skill Tests) การใช้แบบทดสอบเจตคติและความสนใจ (Attitude and Interest Inventories) การใช้แบบสอบถามต่าง ๆ (Questionnaires) และการสำรวจรายการหรือการเลือกตอบ (Checklist) เป็นต้นซึ่งการให้คะแนนนั้น วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539 : 340 - 342) ได้กล่าวว่าการวัดผลประเมินผล และการให้คะแนนเป็นของคู่กัน การให้คะแนนในสาระการเรียนรู้พลศึกษาเป็นการ

แปลความหมายที่ได้จากการประเมินผลเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างซับซ้อนและต่อเนื่อง เพราะคะแนนในแต่ละตัวที่ได้มานั้น จะแสดงให้เห็นถึงสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนในแต่ละด้าน ฉะนั้นคะแนนทุกคะแนนจึงมีความสำคัญทั้งสิ้นเพื่อคุณค่าที่แท้จริงควรมีหลักการให้คะแนนในสาระการเรียนรู้พลศึกษาดังนี้

1. การให้คะแนนควรคำนึงถึงพัฒนาการทางการเรียนรู้ทักษะ หรือจุดมุ่งหมายของพลศึกษา และควรเน้นพัฒนาการทางด้านทักษะเท่า ๆ กับพัฒนาการทางด้านสมรรถภาพทางกาย
2. ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจในการให้คะแนน รู้ถึงส่วนประกอบของการให้คะแนน วิธีการให้คะแนน และการแบ่งน้ำหนักคะแนนในแต่ละส่วน
3. ควรนำเสนอคะแนนในรูปแบบที่เหมือนกับการให้คะแนนในสาระอื่น ๆ เพราะไม่ใช่แต่จะเป็นประโยชน์ต่อการเก็บรวบรวมข้อมูลและการเทียบคะแนนกับจำนวนหน่วยกิตเท่านั้น แต่ยังทำให้สาระพลศึกษามีคุณค่าเป็นที่ยอมรับว่าอยู่ในระดับเดียวกับวิชาอื่น ๆ
4. มีความยุติธรรม ในการให้คะแนนทั้งด้านสัมฤทธิ์ผลและด้านอื่น ๆ ของผู้เรียน เช่น ความก้าวหน้า ความพยายาม ความมีน้ำใจ และความเป็นพลเมืองดี

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

ประดิษฐ์ พยุงวงศ์ (2539 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันสำหรับนักกีฬาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ความมุ่งหมายของการศึกษาค้างนี้ เพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันสำหรับนักกีฬาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลซึ่งประกอบด้วย 4 รายการคือ การเสิร์ฟ การตีลูกโค้ง การตีลูกหยอด และการตีลูกดบ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักกีฬาชายจำนวน 30 คนและนักกีฬาหญิงจำนวน 30 คน ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันสำหรับนักกีฬาชายของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีความเป็นปรนัยอย่างมีสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันสำหรับนักกีฬาชายของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันสำหรับนักกีฬาชายของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวิทย์ ทาศรีภู (2541 : บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา การศึกษาค้างนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะแบดมินตันสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา และสร้างเกณฑ์ปกติทักษะ

กีฬาแบดมินตันสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ ที่ผ่านการเรียนวิชาแบดมินตัน 1 มาแล้วประจำปีการศึกษา 2540 จำนวน 60 คนโดยแบ่งเป็นนักศึกษาชายจำนวน 30 คนและนักศึกษาหญิงจำนวน 30 คนได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบเป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดศรีสะเกษที่ผ่านการเรียนวิชาแบดมินตัน 1 มาแล้ว ประจำปีการศึกษา 2540 จำนวน 100 คนโดยแบ่งเป็นชายจำนวน 50 คนและหญิงจำนวน 50 คนได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยรายการทดสอบ 6 รายการคือ การส่งลูกสั้น การส่งลูกยาว การตีลูกตบการตีลูกโค้ง การตีลูกหยอด การตีลูกดาด ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รวมทุกรายการของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความเป็นปรนัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รวมทุกรายการของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น รวมทุกรายการของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความเที่ยงตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. เกณฑ์ปกติ ในการแบ่งระดับความสามารถในการทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยจำแนกความสามารถเป็น 5 ระดับคือดีเลิศ ดี ปานกลางพอใช้ และควรปรับปรุง

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ฮิค (Hicks, 1971 อ้างถึงใน Barrow and mcgee, 1979 : 215 – 221) ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตัน ความมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อวัดความสามารถในการตีแบบต่างๆในกีฬาแบดมินตันและความสามารถทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงจำนวน 64 คน ที่กำลังเรียนวิชาแบดมินตัน แบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันของ ฮิค ประกอบด้วยรายการทดสอบ 3 รายการ คือ การตีลูกตบ การตีลูกโยน และการใช้ทักษะ ผลการศึกษาพบว่า

- 1) การตีลูกตบและการตีลูกโยนจะบอกถึงความแม่นยำในการตีทักษะนั้นๆในขณะเคลื่อนที่
- 2) การบอกทักษะจะบอกถึงความสามารถที่จะนำทักษะไปใช้ในสถานการณ์การแข่งขัน

เฟรนช์ และสทอลเทอร์ (French and Stalter, 1949 อ้างถึงใน Barrow and mcgee, 1979 : 259 – 261) ทำการศึกษาเรื่อง การทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันของนักศึกษาหญิง ความมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อศึกษาถึงความสามารถในการตีลูกโยนขณะเล่น

แบดมินตัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่เรียนวิชาแบดมินตันจากมหาวิทยาลัยไอโอวา จำนวน 29 คนทำการทดสอบการตีลูกโยนให้ลูกลงสู่เป้าหมายต่างๆ ที่กำหนดให้ในสนามแบดมินตันจำนวน 20 ลูกนับคะแนนที่ได้ทั้งหมดรวมกันปฏิบัติ 2 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่าแบบทดสอบนี้มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .96 หาโดยวิธีการทดสอบซ้ำ สำหรับความเที่ยงตรงซึ่งใช้วิธีแข่งขันแบบพบกันหมดมีค่าเท่ากับ .60 ผลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาได้

มิลเลอร์ (Miller, 1951 อ้างถึงใน Barrow and mcgee, 1979 : 223) ได้ทำการศึกษาทักษะกีฬาแบดมินตันจากการแข่งขันชิงแชมป์กีฬาแบดมินตันสมัครเล่น ครั้งที่ 9 ของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยการถ่ายภาพยนตร์ประกอบ พบว่า ในการแข่งขันครั้งนี้มีการตีลูกโยนมากที่สุด จึงนำผลการวิเคราะห์มาสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการตีลูกโยนของการเล่นแบดมินตัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่มีความสามารถในการเล่นแบดมินตันในระดับต่างๆ กันจำนวน 100 คน วิธีการทดสอบโดยให้ผู้เข้าทดสอบตีลูกชนไม้กระทบผนังเหนือเส้นที่กำหนดให้บนผนังสูง 7.5 ฟุตและยืนอยู่ห่างจากผนังออกไปไม่น้อยกว่า 10 ฟุตตีลูกให้กระทบผนังโดยเร็วและให้ได้จำนวนครั้งมากที่สุดในเวลา 30 วินาที นับคะแนนที่ได้ทั้งหมดรวมกันปฏิบัติ 3 ครั้ง ผลการศึกษาพบว่าความเชื่อมั่นมีค่าเท่ากับ .94 หาโดยวิธีการทดสอบซ้ำระยะเวลาห่างกัน 1 อาทิตย์ และมีความเที่ยงตรงที่ได้จากการแข่งขันแบบพบกันหมดของกลุ่มตัวอย่างซึ่งสุ่มมา 20 คน มีค่าเท่ากับ .83

เวอร์ดักชี (Verducci, 1980 : 308 – 311) ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตันซึ่งประกอบด้วยรายการทดสอบ 4 รายการ คือ การเสิร์ฟลูกสั้น การเสิร์ฟลูกยาว การตีลูกตบ และการตีลูกโยน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ระดับวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นตามรายการ ดังนี้

1.1 การเสิร์ฟลูกสั้น สำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .7 และ .82 ตามลำดับ

1.2 การเสิร์ฟลูกยาว สำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 และ .77 ตามลำดับ

1.3 การตีลูกตบ สำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .81 และ .74 ตามลำดับ

1.4 การตีลูกโยน สำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความเชื่อมั่นเท่ากับ .84 และ .76 ตามลำดับ

2. แบบทดสอบสำหรับนักเรียนชาย มีความเที่ยงตรงเท่ากับ .68 และสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มีความเที่ยงตรงเท่ากับ .64

ครุม (Croom, 1993 : DAI – A 53/09) ทำการศึกษาเรื่อง ผลของวิธีที่ครูเป็นผู้สอน โดยตรงกับโปรแกรมการเรียนรู้ด้วยตนเองในการสอนทักษะปฏิบัติของนักศึกษาวิทยาลัยความมุ่งหมายของการศึกษาคั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลของวิธีที่ครูเป็นผู้สอนโดยตรงกับโปรแกรมการเรียนรู้ด้วยตนเองในการสอนทักษะกีฬาแบดมินตันขั้นพื้นฐานของนักศึกษาวิทยาลัยและเพื่อวัดทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการสอนแต่ละวิธี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักศึกษาจำนวน 70 คนอายุระหว่าง 18 – 22 ปี ถูกเลือกจากที่ลงเรียนวิชาของภาควิชาพลศึกษาและสันตนาการใน 2 รายวิชาและไม่ใช่ นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา วิธีดำเนินการกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มต้องกรอรายละเอียดเกี่ยวกับกีฬาแบดมินตันเพื่อให้ผู้วิจัยทราบว่าเคยลงเรียนวิชาแบดมินตันหรือไม่ แต่ละกลุ่มจะได้รับการสอนทักษะกีฬาแบดมินตันขั้นพื้นฐานจำนวน 20 บทเรียน ในเวลา 10 สัปดาห์ ในสัปดาห์ที่ 2 และ 3 กลุ่มตัวอย่างจะถูกทดสอบโดยใช้แบบทดสอบแบดมินตัน 3 รายการ เพื่อวัดระดับขั้นพื้นฐานสถิติที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ สถิติค่าที (t – test) แบบจับคู่ผลของการศึกษาค้นคว้าพบว่าทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการในการทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตัน วิธีการสอนทั้งสองวิธีมีประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอนทักษะกีฬาแบดมินตันการวิเคราะห์ผลการทดสอบหลังเรียนพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ของแบบทดสอบ 2 ใน 3 รายการ ซึ่งเป็นการสนับสนุนว่าทั้งสองวิธีการจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จดังนั้นครูพลศึกษาสามารถใช้โปรแกรมการเรียนรู้ด้วยตนเองในการเรียนการสอนเวลาอิสระของนักศึกษาทำให้ครูสามารถสอนนักศึกษาเป็นรายบุคคลและทำให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความสามารถโดยไม่จำเป็นต้องเข้าเรียนในชั้นเรียน หลังจากสิ้นสุดการเรียนการสอนจะมีแบบสอบถามให้นักศึกษาทำ เพื่อวัดทัศนคติที่มีต่อกีฬาแบดมินตัน พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในด้านการเรียนรู้ และความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการสอนทั้ง 2 วิธีว่าประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนทักษะกีฬาแบดมินตันขั้นพื้นฐานและทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติทางบวกว่าวิชานี้มีคุณค่า

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้เกมทางพลศึกษาทั้งในและต่างประเทศพบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมทางพลศึกษานั้นส่วนใหญ่นำไปใช้ในลักษณะของการทดลองสอนโดยการนำเอากระบวนการของการสอนเกมไปใช้เพื่อการแก้ไขและส่งเสริมทักษะพื้นฐานของการเคลื่อนไหวนำไปสู่กิจกรรมที่ใช้ทักษะสมบูรณ์หรือชนิดที่กีฬาใหญ่ต่อไปซึ่งตัวแปรที่ศึกษาคือ ทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตัน ประกอบด้วย ทักษะการตีลูกโด่ง การตีลูกหยอด การส่งลูกยาว ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าโปรแกรมเกมทางพลศึกษา จะเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่สามารถนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษาในรายวิชาแบดมินตันที่จัดขึ้นในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้นต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาระดับของทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตัน โดยการเปรียบเทียบทักษะการตีลูกพื้นฐานในกีฬาแบดมินตันก่อนฝึกและหลังฝึกโดยใช้โปรแกรมเกมพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

